

L'insòlit cas d'Àngel Vidal: projecció i exposició a la Creueta

La Creueta és, sens dubte, el poble gironí amb més butaques de cinema *per capita*. Aquest nucli de població del municipi de Quart, que amb prou feines supera els dos-cents habitants, té una sala de projecció amb capacitat per a vint-i-cinc espectadors. La sala, situada a la casa d'Àngel Vidal Mascort, es complementa amb un espai d'exposició d'aparells i material cinematogràfic.

Text > JOSEP PASTELLS, escriptor

«**N**o és un cine», afirma amb modèstia Àngel Vidal, que va néixer a la Creueta el 1946 i que abans de jubilar-se, ara fa set anys, era assessor fiscal. Però la realitat, sempre obstinada, certifica que a la sala que va inaugurar l'11 de setembre del 2004 a la seva casa del carrer Major ja s'hi han exhibit centenars de pel·lícules. «És una sala de projeccions», insisteix Vidal, malgrat que aquest espai, creat quasi per casualitat (en construir un garatge a casa seva el paleta i l'arquitecte li van suggerir que hi fes un pis a sobre), és conegut pels creuetencs com «el cine de l'Àngel». Noms a banda, és indiscutible que en tirar endavant aquest projecte ha complert un dels somnis de la seva vida. «Feia molts anys que hi anava al darrere i m'ha portat molta feina, però ha valgut la pena», afirma. Bromista per naturalesa, el dia de la inauguració, amb el recinte ple de gom a gom, va elaborar un guió de presentació en què un capellà beneïa la sala i el president de la Generalitat acudia a l'acte.

El públic assidu està format per gent del poble, familiars i amics. «També ve algú de Girona. Són cinèfils i ja saben què venen a veure. Dies abans de la projecció, quan he triat el llargmetratge, els n'envio una sinopsi per correu electrònic, en què també especifico els

>> Vidal, amb una filmadora de la seva col·lecció. (Autoria: GERARD BAGUÉ)

>> La col·lecció de Vidal compta amb un miler de peces relacionades amb el cinema.
(Autoria: ÀNGEL VIDAL)

actors i l'any de producció», explica Vidal. La majoria de les sessions es duen a terme els dissabtes d'estiu. «L'única cosa que li falta a la sala és calefacció i aire condicionat. A l'hivern hi fa massa fred, però a l'estiu, amb uns quants ventiladors i les finestres obertes, la calor s'aguanta bé. I en casos extrems també hem fet projeccions a l'aire lliure, sota les voltes de casa», comenta l'impulsor de la sala. Gran admirador de John Ford i de Luchino Visconti, li agrada programar pel·lícules «que tinguin un sentit» i, si és possible, que estiguin inspirades en fets reals. També és amant del blanc i negre. «Els films clàssics dels anys trenta i quaranta els trobo sensacionals», diu.

La majoria de vegades, en finalitzar la projecció, es produeix un debat sobre el contingut del llargmetratge. «És una espècie de cinefòrum. Comentem detalls que ens han cridat l'atenció», assenyala Vidal. Ni li ha passat pel cap cobrar entrada: «Ho faig sense ànim de lucre. Per a mi, és un plaer que la gent vingui. De fet, els dono les gràcies per haver vingut. Si no vinguessin, potser no projectaria cap pel·lícula. Ho faig pel plaer de compartir. Gaudeixo jo i gaudeixen les persones que venen», afegeix.

Com Totó a Cinema Paradiso

L'afició d'Àngel Vidal pel cinema li ve de molt jove, de quan era alumne de La Salle de Girona. «Alguns diumenges a la tarda ens passaven pel·lícules, lògicament de caire religiós. Veure a la pantalla imatges que parlaven i es movien amb un cert realisme a partir d'un focus

de llum m'entusiasmava. Fins que, un dia, el germà que feia d'operador em va deixar entrar a la cabina i vaig veure com funcionava el projector. Com Totó a *Cinema Paradiso*, vaig veure com d'aquella màquina en sortien imatges en moviment.» Seixanta-dos anys després, manté la il·lusió d'aquell dia, que va créixer encara més quan, poc després, els Reis van dur un aparell de Cine NIC a uns veïns del poble. I a partir dels anys setanta, gràcies a un acord amb la parròquia de Vila-roja, va començar a programar cine a la Creueta a través de l'Associació de Veïns. «Fèiem servir un projector de les monges del Col·legi Sagrada Família. Programàvem la pel·lícula dissabte a la tarda al local social de la Creueta i diumenge a Vila-roja», recorda. Ell mateix anava a buscar la pel·lícula a la Casa de Cultura de Girona o, de vegades, la llogava a Josep Maria Gelats, al carrer de la Neu. «Al principi agafàvem pel·lícules de 16 mil·límetres i després ens vam passar al super-8», destaca. Les projeccions al local social van durar una dotzena d'anys. En aquella època, Vidal filmava en pel·lícula super-8 tots els esdeveniments socials i esportius de la Creueta, a més d'elaborar nombrosos reportatges familiars. També projectava pel·lícules als diversos nuclis de Quart amb motiu de la Festa Major.

Documental de la Festa Major

Per la pròxima Festa Major de la Creueta, que tindrà lloc a l'agost, Vidal té previst projectar a l'aire lliure («al carrer o a

la plaça, si és possible») un documental que està acabant de muntar amb filmacions de les festes del 1978 al 1986. «Són imatges molt entranyables. Les tenia en bobines i les he digitalitzat perquè formen part de la història del poble i són un gran record», explica. El reportatge dura quasi dues hores i inclou una presentació en què el locutor és el mateix Vidal. «Hi sortiran imatges antigues del poble. Fins i tot he trobat uns programes dels anys 1915 al 1923, quan era la Festa Major de Palol d'Onyar i la Creueta», informa. «Abans de projectar-lo per al públic, un dia que no faci fred, la meva dona [Dolors Subiranas] i jo anirem a veure'l a la sala», apunta. De moment, encara està acabant d'editar-lo. «És una de les facetes del cinema que m'agraden més», admet.

Tot i que ja fa anys que, per raons òbvies, projecta els llargmetratges en format digital, disposa d'aparells que li permetrien fer-ho en 8 mil·límetres, super-8, 9,5 mil·límetres, 16 mil·límetres i 35 mil·límetres. La sala d'exposició, situada al costat de la de projecció, compta amb un miler de peces: llargmetratges, curtmetratges, reportatges, llibres, cartells, aparells i tota mena de documents relacionats amb la història del cinema. Entre els objectes més preuats de la col·lecció, Vidal destaca dos projectors de 35 mil·límetres de principis del segle XX: un de la casa Pathé, del 1910, i un altre tipus Bioscope, del 1900. «Funcionen amb maneta i van ser dels primers projectors comercials que es van utilitzar», remarca.

>> Àngel Vidal, assegut a la sala de projecció que va inaugurar el 2004 a la Creueta.
(Autoria: GERARD BAGUÉ)